

ח' אלו

(סחחינה כנהלל)

את החרוה האמתית, את ההתקשרות —
הראשונית של בן-אדם אל עולתו
בתי-מסוחיו.
והרתחיו:

— רבוננו של עולם מנין אותה
האיבה הנדולה הזאת אל הבהמה. מצד
בחוריי-ישראל אלה, שרובם גדלו ב-אדבע
אמותי של הספרד אין זאת כי אם
סיד-היצירה והנדול, אצל עליהם מדיחו
ופוה הוסיף-התקשרות אמתית וחבה בין
האדם והבהמה...

בית-העם

בין, כידוע, היו מקדימים את בנין
האקרוסוליים לבנין העיר, הצורך בבית-עם
כנהלל היה מודגש מאד, אולם עד עכ"ז
שיו גרם המצב שזיו מפחפקים ב-מקום
בית-עם בבנין ישן שהיה משמש לפני
רפת לסירות.

וכשעמד החבר אורי על גל
האבנים והחציץ בחוף, הקהל הרב אשר
מסביבו זהודיע חגיגת: אין באפשרותנו
לתניח היום את אבן-הסנה של ביתנו.
בית-העם, מסאת איי-הכנה התכניה... אלם
עד הגל הזה שנית-העם יבנה' —
הרגשנו כולנו, כי בית-העם מוכרח להבנות
ובנה יבנה בענלא ובזמן קריב...

הגברדיה הזקנה

דברי החבר אורי יוצאים מן הלב,
יורדים כפמישים כבדים על גבי סלעים,
הולמים וסוחטם אנלי-דמע...

חברים חביבים, — בהרבה
מכם ורקה שיבה במשך שש השנים
הללו... בעבודה הקשה, יום ולינה, אולם
הכל כדאי, כדאי... כי בלי זה אין מעם
לחיים... וגם עתה לא עת עזי שבת
,איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו...
שעה קשה לארץ... שעת-משבל... עוד
הדרך רב, עוד רבה המלחמה...

הגברדיה הזקנה לא הניחה עדין
את כלי זינה וכחה או כן כחה עתה...

ני. ד. קרפיכנר

שמחת-בראשית

בפעם הראשונה השתי כאן את
החג, בהאי היריעה, הוכור ל כל-כך
מיטי-הילדות, כד הוינא פליא, מהימים
הראשינים המוכים בעירה, עם כל הרתי-
רגשות המוקדמת ועם הטעם המיוחד,
מעם יום טוב, שבו גוסא.

הניגת-ילדים סתם, בחנוכה או
במינו בשבט, הוא, כמיכן דבר טוב,
משמח וסחנה את הקטנים, אבל לא הרי
זה כהרי תי אלול, זהו חג מיוחד במינו,
שאין לו השואה ודמיון בהוי הרגיל,
ההתרנשות וההתרשמות הן מסוג אחר
לגמרי.

בחגינה זו יש הרבה מהימוד
הראשוני, המבעי, שמחת-בראשית, הדוח-
היצירה של התהוות היש מהאין,
בבחינת: יהארץ היתה תהו ובהו —
ויהי אור...

עגלות-משולשות

תערוכה עגלות-נהלל, שמררה תחנת-
הנסיון של ההנהלה הצעגית באותו יום,
הוסיפה נוסף של חסארת וחוט של חן
לחגיגת ח' אלול, עונג רב היה לראות
את העגלות הנאות והבריאות, רובן
בנות-נוע ויוחסן, מגדוליהם של אנשי-
נהלל, עומדות כל אחת ומספרה, כל
אחת עם המגלא שלה, ועל יד אתרוח
מהן עומדים בעליהן, מלפטים אוחן כחבה,
כאומרים: ראו נא נדולים נאים אלה
שנידלנו!

וכשהוסיע חנר השומטים לרון
ברבה, מי מי מהעגלות ראניה לפרט, —
היה הקהל רב, באו הרבה מבני המש-
פחות וחכו בהורגשות רבה לספק הדין,
שבו תלוי כבוד העגלה ובעליה.

וכשראיתי את הבעת השמחה הרבה
והצחוק הרחב והנלוו בסניו של האברך
השתקן והצנוע והעובר החרוץ, — זה
שנחבא חסיד אל הכלים ושכמעט אין
קולו נשמע ברבים ואף צל של כח-צחוק
אינו נראה בסניו המרוכזים, — בקבלו את
פתקת, הפרס הראשון, והדביק אותה
בזהירות על-ייד עננתו הנאה — הבינותי